

# DANSK LOKOMOTIVTIDENDE



Nr. 6.

15. Marts 1910.

10. Aarg.

## Forhandlingsretten.

Som det vil være Medlemmerne bekendt gennem Dagspressen, var Repræsentanter for Etatsforeningerne den 25de Jan. indbudt til et forberedende Møde om Reglerne for Forhandlingsret mellem Personalets Organisationer og Administrationen.

I Mødet deltog fra Regeringens Side: *Indenrigsministeren, Finansministeren og Trafikministeren.* For Administrationen mødte: For Statsbanerne: Direktør *Rimestad*, for Postvæsenet: Generaldirektør *Kjørboe*, for Toldvæsenet: Generaldirektør *Rubin* og for Telegrafvæsenet: Direktør *Meyer*. Endvidere var Departementschefen i Ministeriet for offentlige Arbejder, Generaldirektør *Nordlien*, tilstede.

For Organisationerne mødte: Dansk Jernbaneforbunds Forretningsfører, *Chr. Nielsen*, for Postfunktionærernes Fællesorganisation: Postbud *H. V. Jensen*, for Telegrafbudenes Forening: Telegrafbud *L. Hansen*, for Toldrobsbetjentenes Forening: Toldopsynsmand *A. C. Andersen*, for Jernbaneforeningen: Stationsforstander *Dieckmann*, for Dansk Postforening: Postekspedient *Jacob Andersen*, for Dansk Telegraforening: Regnskabsfører *Munck* og for den danske

Toldetats Forening: Toldinspektør *Berendsen*.

Som det af ovenstaaende vil fremgaa, har for Jernbaneetatens Vedkommende kun Lederne af de to »store« Jernbaneorganisationer D. J. F. og J. F. været tilsagt til dette Møde. Under vor saakaldte radikale Regering, hvor der efter frisisindede Idealer skulde være Frihed for Loke som for Thor, tyder den Repræsentation, der har været for Jernbaneetatens Vedkommende paa at være Lokes Værk.

Ved at læse Navnene paa dem, der har været tilsagte til dette Møde, vil man vistnok forbauses over *Telegrafbud L. Hansen* og *Toldopsynsmand Andersen*; man spørger uvilkaarligt, om Telegrafbudene og Toldopsynsmændene udgør en saa stor Stab, at deres Antal kunde betinge dem Repræsentation fremfor D. L. & L. F.

Saavidt det kan skønnes, har de 2 Herrer hver for sig repræsenteret 200 Ansatte mod D. L. & L. F.s 1000.

Naturligvis — Kongen, om Forladelse! Hr. Stationsforstander *Dieckmann* har sagt det! — og hans Gefrejder Hr. *Chr. Nielsen* har gentaget det, at kun to Foreninger kan repræsentere hver Etat. Grunden hertil er jo let at se »Intet over og intet ved Siden af »J. F.« og »D. J. F.«, hvad de sidst ud-

komne Nr. af »Jernbanetid.« og »Vor Stand« med al Tydelighed bærer Præg af.

Saaledes skriver »Jernbanetidende« den 2den ds. i en Artikel med Overskrift »Nød lærer —« bl. a. følgende om den Protest, der fra de Etatsforeninger, der ikke er underlagt D. J. F. og J. F., er indsendt til Regeringen: —

Konsekvensen af det d'Hrr. forlanger er, at enhver, der kan enes med to eller tre andre om at danne en Forening, har Krav paa Forhandling. For Øjeblikket findes der os bekendt kun to Foreninger for Togbetjente, to for Togførere, to for Lokomotivførere, to for Lokomotivfyrbødere, to for Overbanemestre, to for Værkmestre, to for Depotarbejdere, to for Baneformænd og to for Stationsforstandere, men hvem borger os for, at der ikke kommer mange flere. Overbanemestrenes, Værkmestrenes og Depotarbejdernes Separatforeninger f. Eks. er jo netop opstaaet ved, at nogle misfornøjede har ment at se deres Regning ved at træde ud og søge at hygge deres egne Kartoffler. Men i Fremtiden vilde vi saamænd nok blive Vidne til en yderligere Findeling. Hvem garanterer for at Provinsoberne ikke en skønne Dag mener, at Københavnerne faar for meget i Løn i Forhold til Provinserne? I saa Fald maa de naturligvis skille sig ud! Eller er Pakmestrene i København tjent med at Stillingen genoprettes? Vil de ikke faa sværere og mindre indbringende Ture, og maa de saa ikke ogsaa skille sig ud? Jo selvfølgelig maa de det, hvis man vil følge de af Separatisterne hidtil docerede Teorier. Og selvfølgelig skal Administrationen forhandle med dem alle og ligesaa selvfølgelig vil det være at Administrationen maa skille Trætten. Hvem ellers?

Men mon der ikke skulde være en og anden, selv blandt Separatisterne, som vilde blive betænkelig, naar man var naaet saa langt?

Skulde f. Eks. de to udmærkede socialdemokratiske Byraadsmedlemmer, Lokomotivførerne Christensen og Mortensen i Esbjerg (ve os, at vi ogsaa skulde se dem i det Selskab) mon ikke blive betænkelige ved Situationen? I saa Fald maatte den paagældende Separatistforening Principet tro, naturligvis straks skille sig ud og gaa sine egne Veje. Ritzaus Bureau maatte atter sættes i Bevægelse.

Alle disse Vanskeligheder har d'Hrr. godt set, og de har derfor valgt det forholdsvis bekvemere negative Standpunkt: ikke at beskæftige sig med Realiteter, men indskrænke sig til at protestere mod de store Organisationer.

Men mon denne Holdning nu ogsaa er rigtig egnet til at dupere Regeringen og den store Offentlighed. Den Kulde, hvormed Pressen har modtaget d'Hrr.s Protest, tyder ikke paa, at d'Hrr. har

gjort noget stærkt Indtryk paa Offentligheden, og hvad Regeringen angaar, foreligger der endnu intet, der kan støtte en Formodning om, at denne skulde være til Sinds at sætte det formelle over det reelle.

Og det reelle i denne Sag er for Regeringen sikkert ikke alene at Personalet bliver hørt, men at der ogsaa gennem Forhandlinger gives Regeringen Garanti mod at »den evige Uro« vedvarer.

Ligesom vi begyndte med at minde d'Hrr. Separatister om et Ordsprog, kan vi da passende slutte med det af R. Clausen varierede: Viel Geschrei und wenig Wolle!

Om samme Emne skriver »Vor Stand« den 28. Febr. en Artikel med Overskrift:

### Hvorfor ikke!

Kan kun om én Ting i Verden de enes!  
den at hver Storhed skal styrtes og stenes —  
H. Ibsen.

I højtideligste Form er gennem Ritzaus Bureau udsendt en Meddelelse om, at Repræsentanter for en Række Separatforeninger væsentligst indenfor Jernbaneetaten har fundet hinanden og besluttet en samlet Protest mod, at »Centralorganisationerne« vil »tilrive« sig hele Retten til Forhandling med Myndighederne — saavidt har altsaa den paatænkte anerkendte Forhandlingsret allerede virket — Separatforeningerne, hvis Væsen er Splittelse, hvis Motto er »at være sig selv nok«, de samles!

For silde — dem, for hvem al Samling indenfor Personalet var en Pestilens, kan ikke nu med nogen Ret kræve at blive betragtet som gyldigt Udtryk for Personalets Ønsker — Regeringen vil selvfølgelig ikke foreskrive Personalet, hvilke Foreninger det maa danne, men den maa naturligvis kræve, at de Organisationer, hvem Forhandling med Administrationen betroes, yder en passende Garanti for, at de Aftaler, der træffes, sluttes af en kompetent Myndighed, der kan tale paa hele Personalets Vegne, og en saadan Fordring vil ingen af de protesterende Klasseforeninger kunne opfylde, selv om de finder hinanden i »Samvirksomhed«.

Som man vil se af disse Uddrag, synes Sejren at være D'hr. i D. J. F. og J. F. sikker — blot det ikke bliver en Pyrrhusejrr?

At D'hr. skulde have forpagtet alt, hvad der hedder Organisationstalent, staa naturligvis for os som et Paradoks, i Særdeleshed da Jernbaneforbundet langtfra tæller det Antal ansatte, der kunde og burde staa som Medlemmer af dette, og »Jern-

baneforeningen« efter sit Fagblad at dømme nærmest er en babylonisk Forvirring.

D. J. F. og J. F. har ganske vist ved en tidligere Lejlighed selv vedtaget at være »gyldig« Repræsentation for alle Statsbanernes Tjenestemænd; men som de den Gang havde gjort Regning uden Vært, vil de ogsaa nu blive belært om det samme.

Naar Foreninger saaledes savner Evne og Betingelser for at kunne samle det Personale, som har været Forudsætningen for deres Dannelse, vil andre, der ikke er direkte interesseret heri, betakke sig for at komme under deres Førerskab, og sidst — men ikke mindst — ved de ondsindede og underfundige Angreb, vi har været udsatte for fra de to »store« Organisationers Side, idet J. F., henholdsvis D. J. F., har søgt at drage Lokomotivførerne og Lokomotivfyrbøderne til sig. At Bestræbelserne for at faa slaaet D. L. & L. F. i Stykker har været en fælles Indskydelse og forud aftalt Spil, er gaaet altfor tydeligt gennem J. F. og D. J. F.s Handlinger, blot Skade for dem, at Resultatet er blevet saa kummerligt.

Hvorledes D. J. F. hensynsløst og løgnagtigt søger at komme D. L. & L. F. tillivs, vil bedst fremgaa af en Artikel, signeret a, i »Social-Dem.« den 26de Februar, der indeholder Jernbanetidendes sædvanlige Plumpheder overfor dem, der ikke sorterer under Jernbaneforbundet, og derfor maa antages at være udgaaet fra dets Hovedkvarter. Artiklen konkluderer i D. J. F.s Fortræffelighed i Modsætning til Separatforeningerne. Til Slut hedder det:

»Endelig er der Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøderforeningen. Her er ligeledes en Del af Fyrbøderne Medlemmer af Dansk Jernbaneforbund og ca. Halvdelen af Lokomotivførerne Medlemmer af Jernbaneforeningen«.

Hvormegen Sandhed, der ligger i Jernbaneforbundets »Generalkorrespondance« til Dagspressen, vil formentlig fremgaa af nedenstaaende, der ligeledes under Mærket a har været optaget i »Social-Dem.« den 5te ds.:

## Regeringens Forhandlinger med Statsfunktionærerne.

### Usandheden afsløres.

Vi bragte for et Par Dage siden et Ritzau-telegram, hvorefter nogle Separatforeninger indenfor Statsbane-, Post-, Telegraf-, og Toldvæsenet, deriblandt Dansk Lokomotivfører- og Fyrbøderforening, havde været samlet for at protestere mod, at Regeringen forhandlede med Etatspersonalernes Centralorganisationer angaaende de fremtidige Regler for Forhandling mellem Personale og Administration. I en følgende Artikel gjorde vi udførlig Rede baade for Sagens Realitet, og hvad de protesterende Separatforeninger repræsenterede.

Meddelelsen fra Ritzaus Bur. synes imidlertid nu at hvile paa et Falsum, hvorved vi er kommet til at gøre Dansk Lokomotivfører- og Fyrbøderforening Uret.

Formanden for nævnte Forening, Lokomotivfører C. Christensen, Esbjerg, har nemlig udsendt en Meddelelse om, at denne Forening vel havde faaet Indbydelse til at deltage i Protestmødet, »men ikke efterkommet Indbydelsen, saaledes at Foreningen ikke var repræsenteret.«

Dette er meget interessant. Den af Ritzaus Bureau lancerede Meddelelse fra Separatmødet indeholder altsaa to Usandheder, nemlig, at Lokomotivfører- og Fyrbøderforeningen deltog, og at der paa Mødet var repræsenteret 2500 Medlemmer. Forudsat, at der ikke fremkommer endnu flere Protester fra Foreninger, der heller ikke har deltaget, maa dette Tal vistnok passende sættes til ca. 800.

Der foreligger altsaa her et Forsøg paa at føre baade Offentligheden og Regeringen bag Lyset. Naar man erindrer, hvad Sagen drejer sig om, nemlig at skaffe ogsaa Statsfunktionærerne Medindflydelse paa deres Løn- og Arbejdsforhold, maa sliq Optræden stærkt misbilliges.

Men man behøver heller ikke længere at være i Tvivl om, hvis Ærinde d'Hrr. Separatister gaar. Baade de ferslewske Blade og »Dannebrog« har beredvilligt aabnet deres Spalter til Forsvar for dem, medens den samme Presse samvittighedsfuldt undertrykte en Meddelelse, som Formanden for Funktionærklassernes Centralorganisation udsendte angaaende Sagens rette Sammenhæng.

a.

Man vil ikke undgaa at lægge Mærke til, at det i den første »Korrespondance« hedder, at »Halvdelen af Førerne staar i Jernbaneforeningen og en stor (?) Del af Fyrbøderne i Jernbaneforbundet og opgiver det samlede Antal Separatister til 2500. I den sidste Korrespondance trækkes D. L. & L. F.s Medlemstal fra, og Separatisternes Tal reduceres til 800!!!. Det er imidlertid ikke

første Gang, D. J. F. har udsendt opportune og tendentiøse Meddelelser til Dagspressen, men dette er dog Rekorden.

Den Organisationsmoral, der ikke alene her er udvist af D. J. F., men tillige i Løn-, Laane- og Sygekassesagen tyder ikke paa nogen høj Udvikling.

Macanlay siger et Sted, at den bedste Prøvesten for de Mænds Retskaffenhed, der beklæder offentlige Tillidshverv, er deres Konsekvens.

Hvis dette er rigtigt, kan man ikke paastaa, at Retskaffenheden hos Lederne af Dansk Jernbaneforbund har bestaaet Prøven paa nogen tilfredsstillende Maade. En Mand kan saaledes anse det for tilladeligt ved saadanne misvisende Meddelelser til Offentligheden at bedrage alle hans Meningsfæller blot med det ene Formaal at fortsætte en forløjet Grand-Seigneur-Tilværelse overfor Regeringen.

Vi kan saa godt forstaa, at det af Magthensyn vilde være D. J. F.s og J. F.s højeste Ønske at staa som »Faktorerne« for Forhandlingerne mellem Administration og Personale — men med hvilken Ret? Kender man noget lignende fra Fagforeningslivet, at den ene Forening anser sig berettiget til at være Talerør for den anden? Absolut ikke!

Vilde man ikke anse det for det glade Vanvid, om Arbejdsmandenes Fagforening, for blot at nævne Eksempler, skulde »varetagelse« Værkførernes Interesser overfor deres Firma, eller at Skibsfyrbøderne blev sat til at varetage Skibsmaskinmestrenes Interesser overfor deres Rhedere? Jo tilvisse!

Desuagtet anser D. J. F. og J. F. sig for at være en Marskandiserbutik, hvorfra alt til »Faget« henhørende er at faa til billigt Køb, blot man er Interessent i Foretagendet.

Ud fra den Regel, at enhver, der har Skoen paa, bedst ved, hvor den trykker, har saavel D. J. F. som J. F. til Overflod bevist, at de bedst er egnede til at varetage egne Interesser, og lader haant om andres.

Der findes i D. J. F. og J. F. utvivl-

somt brave og rettænkende Medlemmer, som er passive Medlemmer af deres Standsfællers Forening. Men om deres aktive Ordføreres Optræden i Spørgsmaalet om Forhandlingsretten vil Meningerne næppe være delte. Imidlertid vil vi anbefale vore Læsere ikke at dømme dem for haardt. Det Kulturtrin, paa hvilket stridende Parter staar, vil altid afspejle sig i Valget af deres Kamptaktik og de Midler, der anvendes. Til Mænd, der betjener sig af uværdige Midler for at føre Offentligheden og Regeringen bag Lyset, maa der ikke stilles for store Fordringer om Takt og Dannelse. Det Lavmaal af Intelligens, der ytrer sig i en slig Kampmetode som D. J. F.s Meddelelser til den socialdemokratiske Presse, kan undskyldes, som naar en sølle Klodrian forløber sig i en Pennefejde. Man skriver Overfaldet paa den ansvarløse Forfjamskelses Regning og kvitterer med det samme; men det vidner ikke til Fordel for Kvaliteten af Foreningsmoralen, at en »stor« Forening, der tæller en Del af Trafikafdelingens Personale, uden Frygt for offentlig Kritik tør benytte saa lave Kampmidler mod D. L. & L. F., der stedse med aabent Visir har kritiseret de to »store« Organisationers egenmægtige Taktik.

Men maaske det har været »Forhandlingsfaktorerne« Haab, at de ved deres sidste udæskende Angreb paa vor Formand Lokf. Chr. Christensen og Lokf. M. Mortensen, hvor der tillige spilles paa partipolitiske Streng, skulde ægge vor Harm i saa høj Grad, at vi lod os forlede til i Offentlighedens Paasyn at tugte dem med deres egne Vaaben. Men vi har haft andre Ris til vor Raadighed. Naar de endelige Udkast til Forhandlingsret bliver til Virkelighed, vil D. J. F.s og J. F.s Forslag til privilegeret Forhandlingsret blive fremholdt for Tjenestemændene i en lidet flatterende Belysning.

Skal Forhandlingsretten føres ud i Livet og yde Ret og Skel til alle Sider istedetfor at være en privilegeret Gave til J. F. og D. J. F., vil det være en uomgæn-

gelig Nødvendighed, at Regeringen ikke alene lytter til *Loke*, men ogsaa til *Thor!*

*Red.*

\* \* \*

Hvorledes Dagspressen, naar lige undtages Social-Dem., ser paa de to »store« Organisationers Fremgangsmaade i den Sag, skal vi gengive nedenfor:

## Statsfunktionærernes Organisationer.

### Privilegeret Forhandlingsret?

En Række af Statsfunktionærernes Organisationer, hvis samlede Medlemstal er over 2500, har paa et i disse Dage afholdt Møde vedtaget at rette en samlet Henvendelse til Regeringen (eventuelt til Rigsdagen) for at sikre de paagældende Organisationer lige Ret med de saakaldte Centralorganisationer indenfor Post-, Told-, Jernbane-, og Telegraf-Etaten til Forhandling med Myndighederne.

I en Artikel i »Dansk Jernbaneblad« under Overskriften: »Privilegeret Forhandlingsret« gøres det paagældende Spørgsmaal til Genstand for følgende Betragtninger:

Man skulde tro, at man kunde gøre sikker Regning paa bestemt Modstand fra Statens Side mod, at der blev givet nogle Tjenestemænd i bestemte Organisationer Forrettigheder fremfor andre; et frisindet Statsstyre burde nægte sin Medvirksomhed hertil. Ikke desto mindre synes det at bære i den Retning.

Det har vakt almindelig Opsigt, at Regeringen straks paa Forhaand afskar en Række af Etaternes Foreninger med et Medlemstal af over halvtredie Tusinde al Indflydelse paa de forberedende Overvejelser angaaende Retten til Forhandling med Myndighederne. Denne Udelukkelse er imidlertid allerede en fuldbyrdet Kendsgerning. Det første betænkelige Skridt er altsaa gjort.

Men — spørger dernæst »Dansk Jernbaneblad« — mon nogen for Alvor tror, at saa mange Tjenestemænd godvilligt modtager den paatænkte Til sidesættelse.

Naar der alene ved Jernbaneetaten staar over 2500 organiserede Tjenestemænd udenfor Centralorganisationen (»Jernbaneforeningen« og »Dansk Jernbaneforbund«), saa er denne ikke det Udtryk for Etatens Tjenestemænd, som den udgiver sig for. Den er uberettiget til at staa alene ved Statsmyndighedernes Side i den foreliggende Sag. Kun ved Medvirksomhed af en Repræsentation fra de nu udelukkede Foreninger kan der naas et Resultat, som kan blive endeligt.

Forsøg paa at tvinge de særlige Foreninger ind under Centralorganisationen — der er her bl. a. Tale om Stationsforstanderforeningen, Togperso-

nalets Forening og Dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøder-Forening — er hidtil mislykket. Nu vil man fra Centralorganisationens Side søge at naa sin Hensigt ved at afskære de paagældende Foreninger fra Retten til Forhandling. Og til Opnaelse af dette Formaal søges Statens Medvirksomhed, hvad der virker saa meget mere grelt, som f. Eks. den ene af Jernbane-Centralorganisationerne »Dansk Jernbaneforbund« har socialdemokratisk Præg.

»Dansk Jernbaneblad« slutter sine Betragtninger med en Fremhævelse af, at den bestaaende Forhandlingsorden stiller alle Jernbane-Tjenestemænd »lige for Loven«. Denne Ligestillelse har Tjenestemændene Ret til at fordre opretholdt, og enhver Til sidesættelse eller Gøren-Forskell vil blive mødt med en bestemt Protest. Ethvert Forsøg paa at indføre privilegeret Forhandlingsret er — for Jernbane-Etatens Vedkommende — et rent og skært Forsøg paa at tvinge alle Tjenestemænd ind enten i Jernbaneforeningen eller i Dansk Jernbaneforbund. Men at Tjenestemændene ikke tilkøber sig Forhandlingsretten med Opgivelsen af deres frie Ret til at indtræde i Foreninger, er selvsagt.

Mange vil vel ogsaa betvivle, at en frisindet Regering vil kunne gaa med til et saadant Angreb paa Personalets frie Rettigheder.

---

## Forhandlingsret.

### Centralorganisation og Separatisme.

Chr. Nielsen dirigerer.

Vore Medlemmer vil vide, at der den 25. f. M. var etableret et Møde, hvor man drøftede Regler for Forhandling mellem Administrationen og Organisationerne.

I Mødet deltog fra Regeringens Side Trafikministeren (Jensen-Onsted), Indenrigsministeren og Finansministeren.

For Administrationen: Direktør Rimestad, Generalpostdirektør Kjørboe, Generaltolddirektør Rubin og Telegrafdirektør Meyer. Endvidere Departementschef i Trafikministeriet, Generaldirektør Norlien.

Fra de af Stormægtigheden Chr. Nielsen anerkendte Organisationer mødte Chr. Nielsen — Forretningsfører i Dansk Jern-

baneforbund —, Postbud H. V. Jensen, Telegrafbud L. Hansen, Toldopsynsmand A. C. Andersen, Stationsforstander Dickmann, Postekspedient J. Andersen, Telegrafregnskabsfører Munch og Toldinspektør J. Berendsen.

Efter nogen Forhandling nedsattes et Udvalg, bestaaende af: Indenrigsministeren, Generalpostdirektør Kjørboe, Toldinspektør Berendsen og Hr. Forretningsfører Chr. Nielsen. Udvalgets Opgave skulde være at tilvejebringe et Kompromis paa de Punkter, hvorom der ikke var opnaaet Enighed.

Denne Meddelelse vil sikkert blive modtaget med Glæde af alle Statsfunktionærerne. Saafremt der opnaas et virkelig godt Grundlag for Forhandlingsret, saa er der ikke langt igen, inden vi kan opnaa en virkelig demokratisk Retsordning, hvor det bliver muligt, at den anklagede faar andre Dommere end hans foresatte. Og da maa man indrømme, at Kronen er sat paa Organisationsværket.

En ikke ubetydelig Draabe Malurt er der blandet i Glæden for vor Organisations Vedkommende.

Som man vil lægge Mærke til, er der ingen af vore Lederes Navne blandt Forhandlingsmødets Deltagere. Denne Draabe bør dog ikke aldeles forbitre Livet for vore Medlemmer. Det kan blive godt endnu fra Onsdag til Lørdag. At det er Chr. Niensens Mening, at vi skal udelukkes fra saavel de forberedende Arbejder som fra Indflydelse paa, hvad der fremtidig skal ske, saaledes at vi udelukkes fra at tage Del i Forhandlingsrettens Glæder, tvivler vi ikke om. At han ogsaa gerne vilde drive det saa vidt, at vor Organisation blev opløst, om muligt ved Magtbud fra oven, er vist mere end sandsynligt.

Derimod tvivler vi stærkt om, at han har Magt, som han har Agt. Jeg siger derfor til vore Medlemmer: Tag den bare med Ro! Dette Gode, som der nu arbejdes paa at skaffe Statens Funktionærer, kommer saamænd ogsaa os til gode. Thi jeg tror ikke paa Undtagelseslove i vor Tid. Og den gode Fortrøstning har vi dog, at det ikke

er vor egen Skyld, at vi ikke har deltaget i Arbejdet.

Vi kan med god Samvittighed staa frem og sige: »Vi har meldt os til Tjeneste i Rækkerne for at opnaa de bedst mulige Forhold indenfor Etaten, men er brutalt og med Haan afviste. Vi tager derfor mod dette Gode som mod andre, der skaffes os ad den Vej, med samme gode Samvittighed, som vi vilde, dersom det var vor egen Organisation, der alene havde Æren for Arbejdet.«

Det kan sikkert her være paa sin Plads at stille Spørgsmaalet: »Hvorfor er »Dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøderforening« ikke indmeldt i Centralorganisationen?«

Svaret er: »Fordi Centralorganisationen ikke vil optage os.«

Spørger man saa: »Hvorfor?«, maa der svares: »Fordi Chr. Nielsen ikke vil tillade dette.«

Atter maa man rette Spørgsmaalet: »Hvad kan være Aarsagen hertil?«

Dette Spørgsmaal kan vel ikke andre svare paa end D. J. F. eller Chr. Nielsen.

For imidlertid at faa Indblik i Forholdet er det nødvendigt at kende noget til vor Organisations Historie.

Af de tre Organisationer indenfor Jernbaneetaten: D. L. & L. F. — J. F. og D. J. F. er D. L. & L. F. den ældste og tillige den eneste Organisation, der praktisk talt naaede at faa hele det Personale, som den tog Sigte paa, ind som Medlemmer, idet der 2 Aar efter dens Start var 98 pCt. af Lokomotivpersonalet indmeldte.

Af de Sager, som vor Organisation har beskæftiget sig med, skal nævnes Organisationernes Anerkendelse.

I Marts 1902 stillede undertegnede Forslag om at indgaa til Administrationen med Begæring om, at Organisationerne anerkendtes af Myndighederne som Forhandlingsfaktorer mellem Administrationen og Personalet.

Arbejdet for dette Forslag resulterede i Ordre D 880 af 29. Juli 1903.

Da Lønningslovene af 1903 var til

Behandling, stillede Formanden, Lokomotivfører Christensen, Esbjerg, Forslag om at søge Samarbejde med de øvrige Organisationer i Etaten om Sager, der angaar hele Etaten. Forslaget vedtoges enstemmigt og tiltraadtes senere af J. F. og D. J. F. og traadte ud i Livet i Form af »Fællesudvalget«, hvori 3 Medlemmer af hver af de 3 Organisationer havde Sæde. Udvalget behandlede alle Sager, der angik hele Etaten. Der kan ikke paavises et Tilfælde, hvor vor Organisation har siddet en af Udvalget tagen Beslutning overhørig.

Paa Generalforsamlingen i Marts (D. L. & L. F.) i Kjøbenhavn 1904 vedtoges paa Forslag af undertegnede at anmode Fællesudvalget om at udarbejde Forslag til en mere demokratisk Retsordning.

Fællesudvalget imødekom Forslaget. Udvalgets Arbejde resulterede i Ansættelse af Auditøren.

Endelig har vor Organisations Formand, Lokf. Christensen, Esbjerg, arbejdet med i det tidligere nedsatte Udvalg til Dannelse af en Centralorganisation af Statsfunktionærer. At disse Forhandlinger ikke førte til noget Resultat, var dog ikke vor Skyld.

Som man ser, er vor Organisation jo ikke traadt i Baggrunden, hvor det drejede sig om at optage vigtige Spørgsmaal til Behandling. At vi derved er kommen Hr. Chr. Nielsen i Forkøbet, kan dog ikke lægges os til Last.

Naar man læser Hr. Niensens Bemærkning i Jernbanetidende, hvori han kalder Fællesudvalget for et tilfældigt sammensat Udvalg, kan man forstaa, at det just ikke har haft hans fulde Bevaagenhed.

Man havde jo ogsaa mærket, at han gjorde alt for at faa Lokomotivfyrbøderne over i D. J. F., uden at han dog gik den lige Vej, nemlig at søge Forhandling med vor Organisation.

Udvalget sprængtes som bekendt under Behandlingen af Lønningslovene i 1907, saavidt man kan se paa Initiativ af Hr. Nielsen.

Det er sikkert her unødvendigt at op-

holde sig ved, hvorledes vi uden videre blev sat ud af Spillet, hvorledes Hr. Nielsen og Konsorter stillede Forslag om mindre Lønninger til Lokomotivførerne, end vor Organisations Hovedbestyrelse mente at kunne gennemføre, hvorledes der fra samme Side udtaltes, at disse Fordringer (vor Organisations Forslag om at give Lokf. en Løn af 2100—3000 Kr. og for Lokfb.s Vedkommende fra 1500—2000 Kr.) var aldeles overdrevne.

Hvorledes man søgte at forhindre, at vor Organisation fik nogen som helst Indflydelse paa Lønningernes Behandling. Vi husker ligeledes det for d'Hrr. yderst traurige Resultat, at Tillægene for Lokf. blev forhøjede, og at vor Organisations Arbejde fremkaldte Debat i Folketinget, medens d'Hrr.s store og indflydelsesrige Arbejde passerede aldeles upaaagtet af alle andre end dem selv.

Man forstaaer derefter noget af Hr. Niensens Uvillie mod vor Organisations fortsatte Bestaaen.

Vi har jo set, hvorledes de allierede derefter søgte at kaste vore Repræsentanter ud af Sygekassebestyrelsen, om ikke just med afgjort Held, trods deres kolossale Overvægt af stemmeberettigede.

Jeg skal her kort berøre det, man angav som Aarsag til, at man vilde ombytte Lokf. Vald. Hansen med et af D. J. F.s Medlemmer. Som Aarsag angav man Bestyrelsens Stilling i det berømte Revisions-spørgsmaal.

Som det vil erindres, havde den sjælland-falsterske Sygekasses Repræsentantskab vedtaget en Resolution, hvori man fordrede det omstridte Beløb indbetalt i Sygekassen. Og nu mente man, at Bestyrelsen for den jysk-fynske Sygekasse — hvoraf undertegnede da var tiltraadt som Suppleant for Assistent Bjerring — skulde vedtage den samme Resolution, ikke saaledes, at man henvendte sig til os med Forslag i saa Henseende. Nej, Chr. Nielsen havde talt, og vi andre havde bare at lystre.

Paa Forslag af undertegnede vedtog Bestyrelsen da en Resolution, som ogsaa

anmodede Ministeren om, at Beløbet blev indbetalt i Sygekassen, ganske vist ikke med de samme Ord som den af den sjællands-falsterste Bestyrelse vedtagne.

Nu kunde jeg finde mig i, at Hr. Nielsen blev vred paa os alle; men at han kun blev vred paa Lokf. Hansen og Overportør Andersen, forstaar jeg ikke, da alle Medlemmerne uden Indsigelse stemte for Resolutionen.

Lokomotivpersonalet skulde verfes — ligeegyldig hvorledes eller hvorfor.

Disse Ting danner tilsammen den egentlige Aarsag til, at vi ikke kan optages i Centralorganisationen.

Jeg skal nu kort berøre den officielle Aarsag.

For at komme til fuldstændig Klarhed over, hvorledes en eventuel Henvendelse fra D. L. & L. F. om Optagelse vilde blive besvaret, henvendte Formanden og undertegnede sig til Centralorganisationens Formand, Hr. Stationsforstander Dieckmann, Esbjerg, og spurgte, om D. L. & L. F. kunde optages i Centralorganisationen.

Hertil svarede Hr. Dieckmann et rent »Nej«.

Grunden var den, at Centralorganisationen var dannet saaledes, at kun to Organisationer for hver Etat kunde indtræde; hvad der møder derudover, synes at have faaet Prædikatet »Separatisme«.

Det, der altsaa skal til, for at vi kan blive optagne — og kun derved kan det efter d'Hrr.s Mening lade sig gøre at faa Del i den eventuelt udvidede Forhandlingsret — er, at vi skal opløse D. L. & L. F. og indtræde i Jernbaneforeningen, henholdsvis i Dansk Jernbaneforbund, thi man vil ikke samarbejde med Separatister som os.

Hvorfor der nu netop kan være to Organisationer, der kan betegnes som virkelige Organisationer, forstaar jeg ikke; hvorfor maa man saa ikke hellere sige, at alt, hvad der er over een Organisation, er Separatisme; kunde man ikke lige saa godt tænke sig, at vi kunde arbejde sammen alle Jernbanemænd i et og kun et Forbund. Ja, det forstaar jeg ikke; enten maa de alle

3, baade D. J. F., J. F. og D. L. & L. F., være hinanden sideordnede Organisationer, eller ogsaa maa de alle tre være Separatister; noget tredie gives ikke. Jeg spørger fremdeles, hvorfor netop to?

Det forekommer mig, at her begaar de allierede Stormagter en kolossal Inkonsekvens, saa meget mere som de jo netop samarbejder med virkelige Separatister derved, at J. F. har optaget som en særlig Kreds Statsbanernes Lokomotivførerforening, der bestaar af tidligere Medlemmer af D. L. & L. F., men som udmeldte sig.

D. L. & L. F. er en Organisation, der fra sin Start talte op imod 100 % af alle Statsbanernes Lokomotivmænd; denne Organisation vil man ikke samarbejde med, den er separatistisk, men derimod med Statsbanernes Lokomotivførerforening. Den har man legaliseret som sit eget Hjertebarn.

Jeg skal her kort omtale Grundlaget for Dannelsen af denne Separatistklub, idet jeg citerer Indbydernes Opraab:

»I Anledning af, at to af vore Kollegaer paa Godsbanegaarden, nemlig D'hr. Lokomotivførere Emig og Andersen, er ekskluderede af vor Forening (D. L. & L. F.)\*, anmodes D'hr. Medlemmer af Lokomotivførerne om at udtræde af Foreningen for bagefter at danne en Afdeling for Førerne alene; enhver af os vil jo kunne indse, at disse Forhold, som for Tiden eksisterer indenfor Foreningens Ramme, ikke bliver til at udholde i Længden. Fyrbødernes Opræden bliver mere og mere anmassende, idet de ved deres Majoritet tiltvinger sig mere og mere Indflydelse og Bestemmesret over alt, hvad der skal foregaa, og Agtelsen og Disciplinen svinder bort« o. s. v.

Den vigtigste Aarsag til Dannelsen af Statsbanernes Lokomotivførerforening var altsaa denne, at D. L. & L. F.s Afdeling i Kjøbenhavn G. havde ekskluderet et Par Medlemmer, som havde været ukollegiale; derefter paastaas det, at Forholdene i D. L. & L. F. bliver uudholdelige; thi ved Afstemningerne respekteres den Afgørelse, Majoriteten træffer. D. L. & L. F. er efter de

\* Udhævet af os.



allieredes Mening separatistisk; med den kan der ikke være Tale om Samarbejde, men med en separatistisk Klub, der er dannet af Mennesker, som ikke kan taale, at en Afdeling ekskluderer et Par Medlemmer, der har vist ukollegial Opførsel, Mennesker, som ikke ved noget saa galt som, at Majoriteten respekteres; dem anerkender man som rigtige Organisationsfæller formodentlig efter den jesuitiske Regel »Hensigten helliger Midlet«.

Vi kan meget godt forstaa, at skal der opnaas noget ved Forhandling mellem Administrationen og Personalet, saa maa der være en vis Orden og Fasthed i Organisation, og dersom denne Orden og Fasthed mangler, maa den tilvejebringes. De af Personalet, som ikke kan indse dette, maa paavirkes saa kraftigt som muligt for at komme til den rette Erkendelse.

Men Orden og Fasthed mellem Organisationer kan ikke opnaas paa den Maade, at kun en Del af disse indbyrdes bestemmer, hvorledes og hvormange Organisationer der i Fremtiden maa findes i det samlede Forbund, som maa til for at repræsentere det samlede Personale. En saadan ordnet Tilstand opnaas kun ved Forhandling mellem de forskellige interesserede Parter og ikke saaledes, at den ene af Parterne uden videre dikterer, at saaledes skal det nu være i Fremtiden.

Det lyder jo mærkeligt, men er ikke desto mindre sandt, man har aldrig rettet Henvendelse til D. L. & L. F. om Forhandling med det Formaal at opnaa en Organisationsform, som muliggjorde en Fællesoptræden ved Forhandlinger mellem Jernbanefunktionærer og Administrationen, tværtimod, man har uden videre uden forudgaaende Forhandling, ja uden saa meget som at meddele os, at man tilsigtede noget saadant, brudt en tidligere Ordning, som var tilvejebragt paa Forslag af D. L. & L. F. gennem Forhandling med de to Organisationer D. J. F. og J. F.

Man har kort og godt meddelt, at nu havde man bestemt, hvor Skabet fremtidig skulde staa; vi havde nu blot at holde

Kæft, Trit og Retning. Ja, saa overmodige er D'hr., at de virkelig ikke kan se andet end, at de har handlet retfærdigt.

Jeg gad dog set, om Regeringen og Administrationen legaliserer saadan Rettergang ved at udelukke os fra Forhandlingsrettens Goder. Jeg tror det ikke, og jeg er sikker paa, at vor Hovedbestyrelse, dersom den er tilstrækkelig vaagen, vil kunne belære D'hr. Allierede om, at selv om to i Almindelighed er tilstrækkelig til en Handel, saa vil det i dette Tilfælde være nødvendigt at faa en tredje med, om der skal sættes Stempel paa Kontrakten.

Esbjerg, i Februar.

*M. Mortensen.*

---

## Forhandlingsretten.

---

Ministeriet har jo fornylig indkaldt til et Møde af nogle Tjenestemænd og Forretningsfører Chr. Nielsen — Repræsentanter for forskellige Organisationer — for at lave Udkast til Forhandlingsregler.

Dette er kun en rimelig Afslutning paa den Bevægelse, der har været om dette Spørgsmaal, og man maa haabe, at dette bringes til en heldig og lykkelig Løsning.

Men denne Sag har for saavidt en uheldig Side, og det er denne, at vi ikke har modtaget nogen Indbydelse til at deltage i dette Møde. Dog tænker vi os ikke, at dette skal føre til et uheldigt Udfald for os, idet det i Henhold til en forstandig Betragtning af Organisationsforholdene ved Statsbanerne absolut maa føre til, at vi faar denne Forhandlingsret — som er saa selvfølgelig og uomtvistelig — for Lokomotivpersonalets Vedkommende.

Paa sædvanlig Vis slaar »Jernbanetidende« om sig med store Ord, som om kun Jernbaneforbundet, og ingen anden, paa nogen Maade kunde tillægge sig nogen

Del af Æren for, at man om formentlig ikke lang Tid har denne Forhandlingsret.

Nej, saamænd er hverken Jernbaneforbundet og for den Sags Skyld Jernbaneforeningen ikke ene om dette. Men kan det glæde dem at bilde deres Medlemmer dette ind, saa for os gerne.

Det træffer sig saa heldigt, at man i »Jernbane-Tidende« kan læse følgende — et Brudstykke af en Artikel »Den grundlovmæssige Ret« — som vi skal tillade os at citere:

»Selvfølgelig kan kun én Organisation være Forhandlingsfaktor, hvis der overhovedet gennem Forhandling skal kunne opnaas Forhold, som saavel Administration som Personale kan være tjent med at respektere. Det kan jo dog enhver, som er i Stand til at skelne Forhandling fra Vrøvl, indse.

Den Administration, Personalet staar overfor, er godt organiseret. Den udgør én Enhed. Dets Repræsentation maa paatage sig Ansvaret for de Aftaler, den træffer, og de Overenskomster, den slutter.

Det er let at se, at denne Ordning er den eneste mulige, en hvilken som helst anden vil ende i det skære Pjæt.

Alle Venner af Tjenestemændenes Forhandlingsret er enige om, at selve Forhandlingsreglerne ikke giver Plads for Separatistforeninger. Kun én Organisation kan repræsentere et Personale, en Afdeling eller en Gruppe, og denne Organisation maa naturligvis være den, der repræsenterer Personalets store Flertal.«

Artiklen, hvoraf dette Stykke er udtaget, omhandler forøvrigt udelukkende — Togpersonalets Forenings Forhold til Foreningsret osv.

Vi har om Citatet den Mening, at den Slutning, der er dragen i denne, er logisk rigtig. Og vi er for en Gangs Skyld fuldt ud enige med »Jernbane-Tidende«.

I Grunden havde vi ikke ventet en saa aaben Erkendelse om dette Forhold fra den Side. Men naar den endelig er kommen, betyder dette vel, at Forretningsfører Chr. Nielsen i det Udvalg, han er bleven

Medlem af, arbejder af fuld Kraft paa, at D. L. & L. F. faar den Forhandlingsret, som tilkommer Organisationens.

Men lad os se, om han gør det. Han har jo aldrig gjort det før.

Det er jo saa naturligt, at kun én Organisation repræsenterer et Personale, og at det er den Organisation, som har den største Tilslutning hos det paagældende Personale.

Dette har D. L. & L. F. blandt Lokomotivpersonalet.

Vi skal minde om, at Statsbanernes ca. 675 Lokomotivfyrbødere alle staar i D. L. & L. F. paa et Par Undtagelser nær. Der er vel ikke 10, som ikke er Medlemmer af denne faglige Organisation, hvor de naturligt hører hjemme. Et Resultat, der maa siges at være overmaade pænt.

Med Hensyn til Lokomotivførerne stiller Forholdet sig noget anderledes, idet den separate Bevægelse, der tog sin Begyndelse for ca. 3 Aar siden, har opnaaet at gøre en Del Lokomotivførere noget forvirrede med Hensyn til, hvor de rettelig hører hjemme, og disse forvildede Mennesker staar i et Antal af ca. 150 udenfor D. L. & L. F. En Del af disse staar i Lokomotivførerforeningen, og en Del er slet ikke Medlemmer af nogen faglig Organisation.

Men dette tangerer egentlig ikke det, der er Kærnen i denne Sag. Og det er, at den aldeles overvejende Del af Lokomotivførerne er gode og trofaste Medlemmer af D. L. & L. F.

Vor Organisation tæller ca. 90 pCt. af samtlige Lokomotivmænd. — Som Følge deraf tilkommer vi Forhandlingsretten paa dette Personales Vegne.

Herom kan ingen Tvivl herske.

Vi er altsaa glade for i »Jernbane-Tidende« en eneste Gang at finde noget, der direkte anerkender vor Eksistensberettigelse.

Thi det var jo snart deres kæreste Fornøjelse at fortælle, at vi intet betød; man mærkede jo stadig den Understrøm af Harmen over, at vi ikke vilde lade os knægte af de »store« Organisationer, at vi ikke

forlængst var slettede af de levendes Rækker.

I samme Nr. af »Jernbane-Tidende« findes en Artikel, betitlet »Forhandlingsretten«, af hvilken vi skal tillade os at citere et lille Stykke:

»Jernbanepersonalet viste allerede gennem den store Organisation af Forbundet, at det var paa Højde med Tiden, og rede til at tage Arbejdet op og med Ansvar, og da en tidligere Regering fandt det opportunt at lovgive for fire Etater i Fællesskab, formaaede alle disse fire Etaters Personaler straks at skabe Organer, der var baade *bemyndiget* og villige til at optage Forhandlinger under *Ansvar*.«

Der staar i dette Stykke, at de fire Etaters Personale formaaede at skabe Organer — d. v. s. 24 Mands Udvalget — der var *bemyndiget* at optage Forhandlinger under *Ansvar*.

Det er gentaget og sagt saa mange Gange indtil Trivialitet, at Lokomotivpersonalet ingen Bemyndigelse havde givet dette Organ, at det som Følge deraf er en vitterlig Usandhed, »Jernbane-Tidende« diskler op med.

Vi indtog den Gang en fuldstændig korrekt Holdning; men den var den Gang meget forkastelig, set fra J. F.s og D. J. F.s Side; nu ser man, naar Talen er om Forhandlingsret, naar Retten til at slutte Aftaler skal defineres, at vi har denne Ret fuldt ud; som Følge deraf kunde 24 Mands Udvalget ikke optræde paa vore Vegne, da vor Ret var lige saa uomtvistelig den Gang. Som en logisk Følge af dette kan man slaa fast, at D. J. F. og J. F. har vist en meget tarvelig Optræden mod os som Organisation betragtet. — —

Om Forhandlingsretten har en Del mindre Foreninger fornylig afholdt et Møde for at nedlægge Protest mod den Maade, disse tænker sig Forhandlingsretten udøvet i Praksis.

Vi skal afholde os fra at udtale os om den større eller mindre Berettigelse, de kan have til dette; men en Ting er sik-

kert, og det er dette, at D. L. & L. F.s Navn aldeles uretmæssigt er indblandet i denne Affære, idet der ikke paa omtalte Møde har været noget med Mandat til at optræde paa Organisationens Vegne forsynet Medlem til Stede. For saa vidt vedkommende, der var til Stede, har givet Bemyndigelse til, at D. L. & L. F.s Navn kom til at figurere paa Protestresolutionen, maa dette staa for hans egen Regning, og der er jo fra vor Formands Side nedlagt Protest mod dette.

Men beklageligt er det, at dette skulde ske, og dette giver sig alt Udslaget i en Artikel i »Jernbane-Tidende« af <sup>2</sup>/<sub>3</sub> under Overskrift »Nød lærer — «.

Man beklager at skulle se de to udmærkede socialdemokratiske Byrådsmedlemmer d'Hr. Lokomotivførerne Christensen og Mortensen i dette Selskab, men vi skynder os at meddele, at de aldeles ikke er eller har været i dette Selskab.

Saa er den Sorg ude af Verden. De betegner videre D. L. & L. F. som en Separatistforening; maa vi faa at vide, paa hvilken Maade og med hvilken Ret det kan lade sig gøre. Foroven i Artiklen oplyser de, paa hvilken Maade forskellige smaa Foreninger er opstaaede, og dem betegner de med Rette som Separatistforeninger paa samme Maade, som vi betegner de udtraadte Lokomotivføreres Forening som en Separatistforening.

Vi forstaar altsaa ikke, paa hvilket Grundlag man betegner os som separat, idet vi er Moderorganisationen, fra hvilken nogle Medlemmer har skilt sig ud paa samme Maade som til Eks. Depotarbejderne af D. J. F.

Vore separate Tilbøjeligheder har vel givet sig Udslag i, at vi i sin Tid var med at oprette Fællesudvalget, og vi ønskede at bibeholde dette, og at vi aldrig har taget Stilling mod D. J. F. og J. F., forinden disse stak os en knyttet Næve ud i Form af Lønudvalget.

Saa vi er altsaa Separatister, fordi vi vilde Samarbejde, men de andre ikke. Skal

vi ikke være enige om, at et saadant Standpunkt er uholdbart. — —

Med Hensyn til Christensen og Mortensen i Es., er vi saamænd ikke i Tvivl om, at de befinder sig vel i D. L. & L. F., og det varer heller næppe længe, inden Forretningsfører Chr. Nielsen ogsaa kommer til at befinde sig vel ved at finde D. L. & L. F. blandt de anerkendte Organisationer — enten han piber eller synger.

Saa holder han nok inde med Skydningen og finder vel paa Udvej til et Samarbejde i Lighed med, hvad tidligere har været Tilfældet. — —

Kan være, vi siger ikke, at det er Tilfældet, at man lader, som de centraliserede Organisationer er bemyndigede til at forhandle paa samtlige Tjenestemænds Vegne, og af den Grund fortælle, at de er i Stand til at dæmpe »den evige Uro«. Thi Forhandlingsrettens Følge skulde jo være den, at naar Aftale blev truffen paa et eller andet Punkt, da var den Sag ude af Verden.

Kan D. J. F. og J. F. slutte bindende Aftaler paa Jernbanetjenestemændenes Vegne?

Vi mener nej. Og det af den Grund, at vi aldeles ikke er repræsenterede af disse Organisationer.

Regeringens Hensigt med det omtalte Møde var selvfølgelig den at naa et godt Resultat paa dette Omraade, og dette kan naas, ved at Tjenestemændene opretter et Organ paa samme Vis som tidligere, enten man nu vil kalde dette Fællesudvalg eller oprette et Forbund i Lighed med til Eks. de samvirkende Fagforbund.

Noget saadant maatte vel kunne realiseres og var vel den rette Maade at komme ud af Uføret paa.

Lad os tilsidst tage en Artikel i »Vor Stand« betitlet »Hvorfor ikke.«

Den begynder med et Citat af Henrik Ibsen saalydende:

»Kan kun om en Ting i Verden de enes,  
den at hver Storhed skal styrtes og stenes —«

Vor Medvirken i den i Artiklen omtalte Resolution har vi jo ovenfor belyst, men skal kun til J. F. og »Vor Stand« sige

dette: »Vi synes, at der i Øjeblikket kastes med Sten i saa rigelig Mængde mod det skrøbelige Storheds Værk, som kaldes J. F., fra Assistenternes Side, at vi ikke skal stille os i deres Rækker, men vi mener, at klædelig Beskedenhed maatte diktere J. F. noget mere Tilbageholdenhed, thi det ser jo ud til, at Kompetencen til at træffe bindende Aftaler for Assistenterne alene ligesom svæver i Luften, trods dette, at Flertallet af J. F.s Medlemmer er Assisterter.

Tal dog ikke om Storhed!

Thi Hovmod staar for Fald!

Risby.

---



---

## Sygekassen.

---

Vi er nu kommen over Valget, og det er jo godt det samme, der kan da blive Lejlighed til at trække Vejret — og tænke lidt over selve Sygekassespørgsmaalet.

Det var en forfærdelig Masse, der blev væltet ud til alle Sider i den korte Tid, der blev levnet Sygekassens menige at sætte sig ind i de Meningsforskelligheder, man hørte, der var mellem Sygekassens Repræsentanter.

Ja, tænke lidt over Tingene, det var jo nemlig det, at Interessenterne skulde, og det fik man jo forbandet kort Tid til.

Hvem gik i Grunden og anede noget om, at vor Sygekasse var saa rent elendig, og hvem anede, at vore ærede Sygekasse-repræsentanter var saa grunduenige i forskellige Spørgsmaal, men at de alle var lige forhippede paa at faa lavet en anden Ordning.

Nu ved vi naturligvis ikke, om de alle var saa forhippede paa at faa en anden Ordning; men det synes jo at være saaledes, at man skal have en anden Ordning, enten den bliver god eller daarlig.

Det er ikke vor Hensigt i denne Artikel at tage Standpunkt til de Principspørgsmaal, der har været rejst, og paa hvilke Striden stod; men der er noget, vi synes,

der er glemt, eller maaske synes man, det er overflødigt, og det er at lade Medlemmerne faa grundig Besked om, hvad det er, man har for med Sygekassen.

Nu er der maaske en eller anden, der kunde finde paa at sige: Det ved vi jo, det man den Gang havde paa Tapetet, det var Spørgsmaalet: Selvstyre.

Det ved vi, at der er mange, der vil sige; men det var det jo ikke, det er man kommen bort fra for længe siden; men der var altsaa et Par Principspørgsmaal og saa for Resten hvad?

Ja, her er vi ved Knuden i Sagen, og det er den, som skulde løses.

Har vi i Grunden faaet noget rigtigt at vide udover det ovennævnte, og hvorfor faar vi ikke mere at vide; det synes os, som om Medlemmerne har Krav paa og Ret til alle de Oplysninger om Sygekassens nye Ordning, som det er muligt at give Medlemmerne.

Mangler vi ikke disse?

Jo saamænd gør vi saa; selv efter den hidsige Diskussion mellem det fhv. Flertal og Mindretal ved de allerfleste Sygekasse-medlemmer neppe mere end dette, om man skal lade Generaldirektionen have Ret til at henvende sig til Lægen om en ansat, eller om saadan Henvendelse skal ske til Interessenten.

Det har man faaet Lov til at vælge imellem og saa ikke mere.

Ja vel er dette et vigtigt Spørgsmaal; men ikke desto mindre mener vi, at det kunde være paa sin Plads at faa nogen nærmere Besked om den foreslaede nye Ordning af Statutterne.

Har det fhv. Flertal saavel som Mindretallet ikke baaret paa hele denne Fremtidsordning som en meget dyrebar Hemmelighed, af hvilken man til Nød lige umiddelbart før et Valg fik et lille Glimt at se, og saa naar Valget er forbi, saa er den Herlighed ogsaa forbi.

Det gamle Flertal stod imidlertid efter eget Sigende paa et godt demokratisk Grundlag i Modsætning til Mindretallet; men med Hensyn til Aabenhjertighed overfor Med-

lemmerne er de akkurat lige saa udemokratiske som Mindretallet.

Der er ingen af dem, som i den Henseende kan lade hinanden høre noget.

Vi har aldrig faaet meget andet at vide end, at der nu skal være Valg, og jeg er villig til at modtage Genvalg. Det er den sædvanlige Historie.

Paa hvad er der ikke en Mors Sjæl, der faar noget at vide om.

Og det er netop det, vi saa gerne vil vide Besked om!

Det er virkelig ikke nok, at man kommer stikkende med en eller anden § og siger: Værsaagod, paa den Side af den er jeg, og alt det andet kan Du lade mig om. Nej minsandten om det er nok, der maa noget mere til; vi vil have Lov at se paa Tingene, og faar vi Lov at se rigtigt paa dette, er vi klar over, hvor vi skal tage Stilliæg.

Men lad det nu ikke vente til næste Valg.

Altsaa frem med Statutterne.

*Risby.*

## D. L. & L. F.

**Generalforsamlingen**  
**afholdes i Kjøbenhavn Fredagen den**  
**18de Marts paa Etablissementet „Na-**  
**tional“ 1ste Etage Kl. 9 Fm. (Ind-**  
**gang fra Jernbanegade).**

\* \* \*

### Til Medlemslisten.

Falster Afdeling.

Indmeldt  $\frac{1}{3}$ —10:

Lokomotivfører P. Christensen, Gjedser.

\* \* \*

### Langaa Afdeling

afholdt den 8. Marts Generalforsamling med følgende Dagsorden: Valg af Formand, Valg af Delegerede til Hovedgeneralforsamlingen. Valgt til Formand blev Lokfb. Staack; til Delegerede valgtes Lokf. H. P. Hansen, Randers, og Lokfbr. H. Christensen, H. Staack, Langaa.

Til Medlemslisten.

Indmeldte er fra:

$\frac{1}{1}$ —10 Lokomotivfyrbøder Nr. 483 G. Ankerstjerne,  
 $\frac{1}{2}$ —10 » Nr. 391 Conrad.

### Ved Tilmelding til Medlemslisten

af Lokfb. Larsen, Skanderborg, er denne bleven forvekslet med Lokfb. S. Larsen, Horsens. Da Lokfb. S. Larsen imidlertid i en Aarrække har staaet som et godt Medlem af D. L. & L. F., beder vi Hr. Larsen undskylde Forvekslingen.

Red.

### Kjøbenhavn Gb. Afdeling.

Til Bestyrelse er valgt:

Formand Lokf. C. M. Christensen (Genvalg)

Kasserer Lokf. A. Christensen (Genvalg)

Repræsentant Lokfb. Møller

Som Delegerede:

Lokf. C. M. Christensen, Lokf. Thomsen, Lokf. C. Høier, Lokfb. Møller og Nielsen.

C. M. Christensen,  
p. t. Fmd.

### Falster Afdeling

afholdt Torsdag den 10. Marts Generalforsamling. Formanden ledede Mødet. Forhandlingsbogen og Regnskabet oplæstes og godkendtes. Medlemsantallet har været stigende fra 22 til 30 Medlemmer. Hovedgeneralforsamlingens Forslag drøftedes. Det blev særlig paalagt de Delegerede at have deres Opmærksomhed henvendt paa Punkt 2, da Stigningen i Regnskabet har været temmelig stor. For Punkt 6 var Stemningen: »Intet Kompromis fra D. L. & L. F.s Side!« Afdelingsbestyrelsen kom til at bestaa af følgende:

Formand Lokf. V. P. Hansen, Ge. (Genvalg)

Kasserer Lokfb. R. Storregaard, Or. (Genvalg)

Repræsentant Lokfb. Torngren, Ni.

Suppleant Lokf. P. Clausen, Ge.

Revisor Lokf. P. Hansen, Ge.

Lokfb. Christensen, Ge.

— Delegerede: Lokf. I. Christensen, Ni., Lokf. L. P. Pedersen, Ge., Lokfb. R. Storregaard, Or.

Gjedsler, d. 11. Marts 1910.

V. P. Hansen.

### Thisted Afdeling.

Generalforsamling blev afholdt den 10. i Maaned, og nedennævnte valgt:

Lokf. Schmidt, Formand (Genvalg)

Lokfb. Jensen, Kasserer (Genvalg)

Lokf. H. Christensen, Repræsentant (Genvalg)

Revisor Lokfb. Jørgensen

Lokf. Gehlsen

### Kjøbenhavns Afdeling

præsenterede Tirsdag den 1. Marts en Overraskelse for sine Medlemmer, og forresten meget liberalt og saa for andre Afdelinger af Foreningen, ja selv fremmede var venligst indbudte. Anledningen var, at Lokf. Petersen, Gb., og Lokfb. Søndergaard, Gb., havde lovet en Serie Lysbilleder med Foredrag fra deres Italia-Tur forrige Aar. Det afholdtes i »National«s Selskabslokaler, og Publikum var modt særdeles talrigt, vel ca. 200 ialt. Enhver, der overværede det, maa beundre det store Arbejde og den Bekostning, d'Hrr. har udført, forinden Serien kunde præsenteres i Lysbilleder, og jeg tror at turde sige,

at Hr. Petersen er endog en dygtig Amatørfotograf. Ligeledes, maa Hr. Søndergaards gode og korrekte Foredrag omtales særdeles rosende, idet hans Forklaring over Mindesmærkerne i Rom absolut maa have kostet ham flere Timers Studium i Oldtidens Historie. D'Hrr. blev ogsaa lønnet med Bifald, da Foredraget var forbi.

Jeg tillader mig at foreslaa, at de større Depoter træffer Aftale med d'Hrr. om for dem at forevise deres fortræffelige Billeder. Jeg tror paa Forhaand at turde love saadanne Depoter et Par gemtlyge Timers Samvær med Firmaet Petersen & Co.

Nemo.

### Struer Afdeling

holdt Generalforsamling den 20. Januar 1910. Formanden for Hovedbestyrelsen, Lokf. Christensen, Esbjerg, var til Stede og afgav en kort Beretning over Aarets Arbejde. Derefter nogen Diskussion, hvor der viste sig Stemning for at dele Foreningen i 2 Afdelinger, naar derved kunde skaffes Samling af hele Lok.personalet. Lokf. Gundel hævdede, at Delingen kun fik Betydning paa de store Depoter, og der kunde til enhver Tid afholdes Fællesmøder. Hovedbestyrelsen skulde bibeholdes som nu.

Afd. Formand afgav Beretning. Kassereren ligesaa. Regnskabet godkendtes. Juletræs-Festudvalget afgav Beretning. Underskudet, 9,00 Kr., betalte Foreningskassen.

Ved Valg af Bestyrelse valgtes:

Lokf. Gundel, Formand

Lokfb. Sloth, Kasserer

Lokf. Andersen, Repræsentant

Lokfb. Laursen,

Güthler,

Nielsen, Suppleant

Ankerstjerne, Suppleant

Struer Afdeling afholdt ekstraordinær Generalforsamling d. 11. Februar.

Valg af Bestyrelse til Kransekassen:

Formand Lokf. Jensen

Kasserer Lokfb. Christensen

Suppleant » Lauritsen

Regnskabet oplæstes og godkendtes.

4 Forslag til Hovedgeneralforsamlingen behandledes og vedtoges.

Valg af Delegerede til Hovedgeneralforsamlingen:

Formanden Lokf. Gundel.

Keller

Lokfb. Lorenzen

Christensen

Suppleant Lokf. Jensen

Viggo Gundel,  
Afdelingsformand.

### Underafdelingen i Vamdrup.

Fredagen den 4. Marts afholdtes i Vamdrup en festlig Sammenkomst med Fællesspisning og efterfølgende Bal, hvortil Medlemmer af D. L. & L. F. i Fredericia og Kolding var indbudte. Festen var i alle Maader vellykket, og alle morede sig godt. Tilslutningen kunde godt have været større, men da det er første Gang, at der i Vamdrup er afholdt nogen Festlighed for D. L. & L. F.s Medlemmer, haaber vi, da Festen fuldtud var saa vellykket, at Tilslutningen næste Gang bliver større. Vore Foresatte viste i den Anledning særlig Imødekommenhed med Hensyn til Tjenestefrihed. Vamdrup Afdeling bringer herved vore Foresatte samt alle fra Fredericia og Kolding, som deltog i Festen, vor bedste Tak.

Gundorph Nielsen.

## Et Svar til Hr. Frantz C. Nielsen.

Synes De, Hr. Frantz C. Nielsen, at vi har nogen Grund til at hjælpe andre, saa længe vi har nok at gøre med at holde Ro i vor egen Forening.

Smag og Behag er forskellige. Det forekommer mig, at vi, om vi vil vedblive at staa som upolitisk Forening, kan vi ikke indlade os paa at vedtage Forslag, der, som De selv indrømmer, ikke gavner os selv, men en ren og skær politisk Fagforening. De mener endvidere, at vi har Raad til at miste ved Tilgang som ved Afgang. Jeg mener absolut Nej. Skal D. L. & L. F. bevare lidt Autoritet, maa hvert enkelt Medlem arbejde paa at faa saa mange ind og holde saa mange inde som muligt.

De kunde have opnaaet mere — tror jeg, om De f. Eks. havde indbragt Forslag om, at Aspiranter, der jo er *antagne* som Fyrbødere og i 99 af 100 Tilfælde ogsaa bliver ansatte som saadanne, dannede en Underafdeling, saa var alle Hensyn tagne, vor egen Forening gavnet, og alt unødigt Mudder undgaaet.

De skriver, at Fagforeningskontingentet kun er 25 Øre. Er heri medregnet de »frivillige« Strejkebidrag? Jeg har talt med adskillige, der sagde, at Kontingentet var en Biting, men ekstra Bidrag en væsentlig Hovedsag.

Jeg mener modsat Dem, at Deres Forslag absolut bør forkastes, og haaber for vor egen Forenings Skyld, at det maa blive det.

Struer, den 5. Marts 1910.

Viggo Gundel.

## Personalialia.

### Forfremmede er:

$\frac{1}{3}$  10.

Lokomotivfyrbøder Nr. 392 C. L. Jensen, Kbhavn. G. 1., til Lokomotivfører med Tj-Nr. 170 i Korsør.

Haandværker Nr. 2090 O. P. C. Tægge, Aarhus, til Lokomotivfyrbøder Nr. 392 i Kbhavn. G. 1.

### Forflyttede er:

$\frac{7}{2}$  10.

Lokomotivfyrbøder Nr. 189 H. C. Lorentz, Kbhavn. G. 5, til Kbhavn. H. 5.

Lokomotivfyrbøder Nr. 389 P. J. Nielsen, Kbhavn. H. 5, til Kbhavn. G. 5.

$\frac{15}{2}$  10.

Lokomotivfører Nr. 501 C. A. C. Andersen, Glyngøre, til Kbhavn. H. 1.

$\frac{1}{4}$  10.

Lokomotivfører Nr. 116 C. A. E. Bonnez, Helsingør, til Kbhavn. G. 1.

### Afskediget er:

$\frac{28}{2}$  10.

Lokomotivfører Nr. 355 N. P. Larsen, Kbhavn. G. 5.

## Trikotage og Lingeri.

Specialitet: **Børnekonfektion.**

**Systue for Børnekjoler.**

Smagfuldt Udvalg. Altid billigst.

N. Chr. Jensen, Bruunsgade 39, Aarhus, Tlf. 2596.

## Skrædermester A. Norlem

Nansensgade 3 St. Tlf. Byen 5180.

**Billigste Skræder paa Pladsen.**

Klædninger efter Maal fra 45 Kr.

Garanti for Pasning.

Foreningens Medlemmer tilbydes til ren en gros Pris: »Salvador Melange«, fineste holl. Tobak, 1 Kr. 30 Øre pr. Pd. — »Golden Shag« 12 Øre pr. Pakke. Prøver udleveres gratis. — Cigarer fra 3 Kr. pr. 100 Stk. Ingen Butik, 25—30 % Besparelse.  
Packness & Co., Helgolandsgade 7, Kbhvn. Tlf. Vester 2840.

*Tuborg Pilsner*  
Danmarks Nationaldrik.

Hele Tandsæt  
fra

**20 Kroner.**

**Smertefri Tandudtrækning.**

**Plombering** omhyggeligt og  
humant.

5 Aars skriftlig Garanti paa bedste Tænder.

Tandudtrækning, Plombering  
og kunstige Tænder fra **1 Kr.**

**Tandlæge Ruben,**

Vesterbrogade 20, Kjøbenhavn.

10—3 og 6—8. Søndag 10—12.

Jernbanefunktionærer 5 pCt. Rabat paa  
bedre Ting.

Mine Priser er billigere end Sygekassens.

**Carl Nielsen,**  
**Guldsmed & Juveler,**  
Bruunsgade 25, Aarhus.  
Telefon 791.                      Telefon 791.

**TANDLÆGE KIERSGAARD**

FREDERIKSBERGGADE 23  
SYGEKASSENS TANDLÆGE

**Gummi-Kravetøj**

(hvidt og kulørt).

Største Udvalg.

Billigste Priser.

Nedfald. Flip, kulørt, 60 Øre,  
opst., kulørt, 45 Øre, alle Nr.,  
dobbelt Flip, kulørt, 75 Øre,  
og hvide 65 Øre.

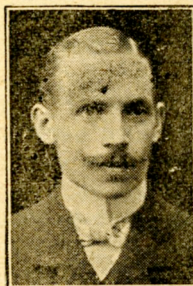
Kulørt Serviteurs 1,00,

hvidt do. 0,75,

Manchetter 0,75 faas i

„Flippen“, Istedg. 128, Kbh. V.

Ærb. K. Hintz.



Obs.! Svære hv. Gum. Flipper opst. hjemkomne à 0,75.  
Postordres ekspedieres pr. omgaaende.

**Adressefortegnelse.**

Formanden:

Lokf. Chr. Christensen, Jernbanevej 29, Es-  
bjerg.

Hovedkassereren:

Lokf. O. Larsen, Svanholmsvej 16<sup>III</sup>, Kjø-  
benhavn V.

Redaktionen:

Lokf. P. Hansen, Gjedser.

**Istedhus Møbel-Magasin**

leverer Møbler overalt i Danmark paa særdeles favorable Vilkaar.

Garanti for Soliditet.

**Chr. Nielsen,** Telefon Vester 209. **Enghaveplads 1 & 2.**  
Kjøbenhavn.

*Fra 1. Maj d. A. udvides Forretningen til ogsaa at omfatte 1. Sal, hvor monterede Værelser vil forefindes.*

**I. G. Brørups Møbelforretning**

**31 Dannebrogsgade 31 - Kjøbenhavn**

anbefaler sig til d'Hrr. Lokomotivfunctio-  
nærer med Møbler i alle Stilarter.

Stor Rabat gives mod Kontant.

Afbetaling indrømmes med 4 à 8 Kr. maanedlig.

Møbler forsendes overalt i Landet.

Udgaar 2 Gange maanedlig.

Annoncer optages i Bladet ved Henvendelse til »Jernbanefagpressens Annoncebureau«, Asger Rygsgade 4<sup>II</sup> tv.  
Kjøbenhavn V. Tlf. Vester 1480 Y.

R. Ottensens Bogtrykkeri, Fredericia.